

estan transferits, i no només això, sinó que n'hi han famílies, moltes famílies que ja han començat a cobrar. També van dir que seria impossible, que era absolutament impossible. I, ¿saben què passa? Que n'hi han centenars de milers de famílies que ho han demanat. No és que siga impossible. És que és un èxit. I com que és un èxit, evidentment... (remors) com que és un èxit, vostés el que passa és que ara, quan veuen que és un èxit, intenten apuntar-se al carro i jo..., com que vostés la coneixeran molt bé, una senyora que es diu Begoña Carrasco, que és la portaveu del Partit Popular a l'Ajuntament de Castelló, diu el següent: «La idea del banco de libros fue del Partido Popular. Siempre hemos estado a favor de esta medida.» Fin de la cita. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Senyories, escoltem ara la pregunta que formula el síndic del Grup Compromís, amb el silenci que es requereix per a escoltar oportunament el que haja de dir, pregunta de control que formula al president del Consell.

El senyor Ferri Fayos:

President.

Senyories.

No sé quants de vostés tenen fills o filles. No sé quants de vostés tenen nebots o nebodes, com és el meu cas. Però imagineu per un segon que en els seus primers anys de vida, els dels seus fills i les seues filles, nebots o nebodes, els xiquets i xiquetes patiren fam sense poder menjar el que necessiten, patiren malalties sense poder acudir a un metge. Imagineu la vida d'un xiquet amb por a perdre els seus pares cada dia. Esta és la vida que afronten milers de xiquets i xiquetes en països que es troben enmig de guerres com les de Síria, Afganistan o l'Iraq.

Senyories, si els seus fills o filles, si els xiquets o xiquetes que s'estimen i que volen vore créixer feliços i saludables tingueren eixe horitzó de vida, ¿vostés què farien? ¿Vostés no fugirien? Eixa és la pregunta que s'han fet centenars de milers de persones en estos països, una pregunta que els ha espentat a agafar quatre coses i començar un viatge incert; incert perquè consisteix en travessar zones de conflicte, de vegades sotmetent-se a les gestions de les màfies que fan negoci amb el patiment. I, després, els que aconseguixen fugir del seu país han de pujar a embarcacions que han de compartir pocs metres amb desenes de persones per intentar creuar la Mediterrània. Imagineu vostés el que és jugar-se la vida de la seua família i la seua pròpia en eixes condicions, a cara o creu.

Molts recordaran la foto del cos d'Aylan, el xiquet kurd de només tres anys que va aparéixer mort a una platja a Turquia. A poc que busquen a internet, trobaran altres fotos encara més colpidores, com les d'Aylan jugant en un tobogan, rient-se com qualsevol xiquet de la seua edat, com podrien ser les nostres nebodes o els nostres fills.

El cas d'Aylan va sacsejar consciències. Però algunes consciències malauradament només es van sentir sacsejades mentres era portada als mitjans de comunicació. ¿Saben quants «Aylans» han mort en la mar Mediterrània en l'any 2015? 1.050. 1.050 xiquets i xiquetes ofegats en la nostra mar, la qual un dia va ser el bressol del món suposadament civilitzat i que hui, amb la inacció dels governs europeus, s'ha convertit en el cementeri més gran de la història. En total 3.500 persones mortes en 2015, d'acord amb les estimacions de l'Organització Internacional de les Migracions i Unicef, deu cada dia. I en el que portem de 2016, la situació no ha millorat: 420 morts intentant arribar a Grècia o a Itàlia. Set de cada deu morts migrants al món es produeix a la mar Mediterrània. Açò només ens indica la tragèdia que s'està vivint al costat de casa nostra. Els que aconseguixen superar el viatge i arriben, arriben per fi a Europa, no troben facilitats, sinó tot el contrari, acaben en camps de refugiats, sense resposta de la burocràcia europea i exposats als atacs dels grups neonazis.

Fet este resum de la situació, podem estar d'acord que cal actuar. I això és el que està fent el govern valencià des del primer dia amb el pla d'actuació de resposta urgent i d'emergència o posant en marxa la xarxa de ciutats valencianes d'acollida, destinant 620.000 euros a l'atenció dels refugiats i les refugiades. Però el govern valencià no ha fet cap heroïtat, només ha estat a l'alçada del seu poble.

Gràcies a la solidaritat del poble valencià, cedint pisos i habitacions, a dia de hui podíem acollir 1.400 persones, fins i tot n'hi ha preparat un vaixell per a portar a estes persones directament a la nostra terra. Prop de mil dos centes persones que deixarien de viure en un camp de refugiats per a poder començar una vida segura, una vida plena a la nostra terra. I, ¿què separa a eixes persones d'eixa nova vida? Només una cosa els separa: la desídia del govern espanyol, la falta d'humanitat del govern del Partit Popular. Això és el que els separa. (Aplaudiments)

Esta setmana la vicepresidenta Oltra anuncià que viatjarà a la zona per tal de signar un conveni amb les autoritats locals. Un conveni que haurà de ser declaratiu. ¿Per què? Perquè el govern central bloqueja la situació. I, ¿què ha dit el Partit Popular? Ha criticat este Consell i la vicepresidenta per actuar. Han dit, «es un tema urgente que se ha de tratar de forma seria», han dit. ¿«Urgente»? Des del 18 de setembre que el govern valencià té un vaixell preparat a la seua disposició per a poder portar-los. Des del 18 de setembre que no té cap resposta per part del govern central. «Urgente». De fet, Espanya només ha acollit 18 de les 16.231 persones que es va comprometre a acollir amb la Unió Europea.

Senyor president, la inacció del govern del Partit Popular –Alianza Popular– no ens representa. Ens representa un consell i una vicepresidenta que afronten els problemes urgents i amb urgència. ¿Quines accions està impulsant el Consell per tal de front a la crisi humanitària i atendre els refugiats que fugen de la guerra i de la destrucció?

Moltes gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ferri.

President del Consell.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Ferri, moltes gràcies.

L'actuació del Consell, davant la crisi humanitària dels refugiats, ha estat marcada des del primer dia per la implicació moral i política, perquè les dimensions d'esta crisi a qualsevol persona que tinga un cert grau d'humanitat li concernix.

La imatge del xicotet Aylan, que commocionà als mitjans de comunicació i les conseqüències que va tindre en tot el que va ser la societat, va mobilitzar consciències, però els governs no han estat a l'alçada d'eixa consciència col·lectiva.

Estan morint, com vosté dia, a la nostra mar, a la mar Mediterrània, a la mar on se banyen a l'estiu els nostres xiquets i xiquetes, a eixa mar s'estan ofegant milers de persones.

No volem que la passivitat i la inèrcia condemnen a mort a persones desesperades que es posen en mans de màfies per creuar el Mediterrani en embarcacions precàries. No podem estar impassibles quan per culpa de no se sap qui existixen 10.000 xiquets i xiquetes perduts a Europa. Per això, només vam prendre possessió del govern a l'estiu passat, des de la vicepresidència del Consell s'elaborà un pla d'actuació de resposta urgent d'emergències que incloïa la creació d'una xarxa de ciutats valencianes d'acollida, com vosté ha mencionat.

Eixa xarxa compta ja amb 133 municipis adherits, 93 habitatges, 192 habitacions en domicilis particulars i més de sis-cents places en albergs, només amb una primera iniciativa, que s'ha parat perquè, com vosté ha dit, no hem pogut portar endavant el projecte, de moment. Si a açò sumem les places que disposa La Generalitat i els espais de les entitats privades com Cajamar o altres entitats que s'han posat en contacte amb La Generalitat, la Comunitat Valenciana compta amb recursos més que suficients per a acollir 1.400 persones –miren vostés, tres refugiats o refugiades per cada municipi de la Comunitat Valenciana.

Quan el 18 de setembre passat, Baleària va posar a disposició del govern valencià el vaixell *Martin i Soler*, amb capacitat per a 1.200 persones, immediatament li traslladàrem al president del govern la proposta. Ho vaig poder fer també personalment, li vaig dir que no es podia prohibir la solidaritat. Una proposta que li feem, en nom dels valencians i les valencianes, per posar en marxa eixe corredor del Mediterrani. El vaixell de l'esperança, efectivament, no és la solució, però sí que reflectix el rostre solidari dels valencians, sí que representa la imatge de la nostra comunitat, li vaig reiterar al president del govern en la entrevista personal que vaig tindre. El passat mes li vam enviar al govern una proposta d'un protocol d'intencions per a conduir a la formació urgent d'un conveni de col·laboració en eixe trasllat, i fins a la data. Efectivament, sí que s'està prohibint la solidaritat.

La tragèdia continua, però la voluntat de solidaritat creix i la societat valenciana, que sap de les dificultats, sap que ha de donar resposta.

El passat 23 de novembre es va constituir la Comissió mixta d'atenció i acollida a persones refugiades i desplaçades, integrada per representants del Consell, Federació Valenciana de Municipis, diputacions, Universitat de València i entitats com Creu Roja, Acnur, Càritas o la Comissió Espanyola d'Ajuda al Refugiat.

També hem destinat quasi mig milió d'euros per a ONG que estan treballant en els camps de refugiats i els corredors humanitaris a països com Líban, Jordània, Sèrbia, Grècia i Hongria.

La setmana pròxima, com vosté ha anunciat, la vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives viatjarà a les illes gregues per conèixer de primera mà la situació, per mostrar la solidaritat del poble valencià i per intentar conscienciar de la possibilitat que el nostre projecte siga una realitat.

Efectivament no podem signar un conveni formal. Sí que podem mostrar clarament la nostra solidaritat i exigir-li al Govern d'Espanya que no prohibisca ni un dia més la solidaritat dels valencians.

A canvi, què ha fet el Govern d'Espanya? Doncs, com vosté ha dit, no ha executat ni les mínimes quotes de refugiats que va aprovar en 2014. En el 2014 i 2015 van aprovar 130 persones que havien d'arribar. A novembre de 2015, en plena crisi humanitària en Europa, el Consell de Ministres va decidir ampliar a 724 persones. Encara hui no han estat acollides.

En paral·lel s'ha de desenvolupar el programa de la Comissió Europea, fins a la data Espanya ha participat en el programa pilot oferint 60 places de les 17.000 que s'havia compromés, d'eixes se n'han cobert 19.

Senyories, açò és l'únic que s'ha fet des del Govern d'Espanya. Això és una situació inassumible per a la ciutadania d'este país. Cal criticar en veu alta el fracàs de les institucions, el fracàs de la Unió Europea, el fracàs dels governs nacionals. I entre tots hem de canviar les polítiques, perquè si no canviem l'actitud que està tenint la Unió Europea, si no canviem l'actitud que està tenint el govern espanyol, no estarem en condicions de veritat de significar-nos com persones en sentit de la humanitat. I la Comunitat Valenciana ho és. La Comunitat Valenciana ha acollit durant anys xiquets sahrauís, durant la crisi ciutadans, milers de ciutadans han posat els recursos en Acnur, en Metges sense Fronteres, en Unicef, en Creu Roja, en altres organitzacions solidàries.

Mire, com diu Innerarity, els drames existixen abans que els mitjans se fixen en ells i també quan els mitjans deixen de fixar-se en ells. La societat valenciana, els valencians i les valencianes no estem aliens al sofriment de cap persona, i més d'aquells que estan a la nostra mar, a la mar Mediterrània.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies.